

Őszikék – Novella III. helyezett

TÜNDÉRZUG

Lassan kanyarodtunk be a régen látott, de soha el nem feledett ház felé vezető útra. Megálltunk a hatalmas, kovácsoltvas kerítés előtt és kiszálltunk az autóból. Izgatottan fordítottam el a kulcsot a zárban, mire kinyílt a súlyos kapu. A gyönyörű, XIX. századi kúriához vezető utat gesztenyefák szegélyezték, melyeknek levelei üde-zölden ékesítették lombkoronáikat. Csendesen lépegettünk a bejárati ajtóhoz, férjem és gyermekeim is ámulattal néztek körül a számukra ismeretlen helyen.

A ház előterében félhomály volt, én mégis biztos léptekkel haladtam a társalgó felé, melynek üvegezett, tölgyfa ajtaja a kert felé vezető teraszra nyílt. Férjemmel együtt sorban nyitogattuk a zsalugátereket az ablakokon. Egyik fénycsóva a másik után tört utat magának a helyiségben, végül világos lett az egész szoba. Körülnéztem. Mintha visszarepültem volna az időben harminc évet. Minden ugyanolyan volt, mint akkor: emlékeztem a kézi csomózású, rojtos végű, bordó szőnyegre, a festményekre a falon, a kristálycsillárra, amit gyerekként mindig csodálattal néztem esténként, és a puha, ám kissé kopott bársony fotelekre, és a kis mahagóni asztalra.

Anyá! Megnézhetjük a többi szobát is? – kérdezte idősebbik lányom csillogó szemekkel.

Persze, menjetek csak- válaszoltam.

Azt hiszem jobb lesz, ha rajtuk tartom a szemem- tette hozzá a férjem mosolyogva és eltűntek az ajtó mögött.

A lányaim vidáman szaladgáltak az apjuk körül, miközben felfedezték az ismeretlen ház szobáit, én pedig kitártam a széles erkélyajtót és kiléptem a teraszra.

Jól emlékszem azokra a szép, verőfényes délutánokra, amikor itt uzsonnázunk a nagymamával. Újra a számban éreztem a limonádé savanykás ízét, amibe egy-két mentaágot is kevert, amitől különlegesen frissítő volt az íze. Megálltam a terasz végén, ahonnan széles kőlépcső vezetett a kertbe. Bár nem volt túlságos nagy területű, mégis olyan gondosan ápolt volt, akár egy arborétum. A szemem rögtön megakadt a kert végében terebélyesen elterülő magnólia fán. Most sem tudtam levenni róla a szemem, mint ahogy kislányként sem. Hihetetlen, hogy harminc év elteltével is ugyanolyan hatással volt rám. Végsőként az egyenletesre nyírt pázsiton, majd megálltam a lila virágokat ontó fa előtt. Ez volt a kedvenc helyem a nagymamánál. Amikor nála töltöttem a szünidőt, kihoztam a babáimat, nagymama rám bízta a picit, aranysegélyes porceláncsészéit, selyemkendőt kötött a vállamra és egy-egy lila virágot tűzött a fülem mögé, a hajamba. Amikor elfáradtam, egy puha plédet terítettem a földre, éppen a fa alá, és onnan néztem a virágzó ágakat. Ezt tettem most is.

Kislányként azt képzeltem, hogy a virágokat apró tündérek lakják, akik pókokat tanítanak hálót szöni, megfestik a pillangók szárnyait és repülni tanítják a katicabogarakat. Árgus szemekkel bűvöltem a virágok kelyheit, hátha megpillantom egyiküket. Mivel nagyon szerettem festeni, ajándékokkal kedveskedtem fantáziálányeimnek: apró, fehér kavicsokat gyűjtöttem, melyekre icipici mintákat pingáltam temperával. Az elkészült ajándékokat esténként a faágakra tettem, reggel pedig az első dolgom az volt, hogy megnézzem, megtalálták-e a festett köveket a tündérek. Ezek mindig el is tűntek, úgyhogy biztos voltam benne, hogy örülnek a kis meglepetéseimnek, és hogy figyelnek, látnak engem. Mint ahogy a nagymamám is: a teraszról nézett, lopva figyelte a játékomat, közben csipkét horgolt vagy olvasott. Igazi úrinő volt, apró, vékony termetű és roppant elegáns. Őszülő haját gondosan kontyba fésülte, blúzt és térd alá érő sötét szoknyát viselt, finom harisnyával és körömcipővel. Első ránézésre senki sem mondta volna meg róla, hogy melegszívű asszony, sokan azt képzelték, hogy büszke és kevély. Pedig akit igazán megkedvelt, azt nyomban és örökre a szívébe zárta. Talán engem szeretett a legjobban, hiszen én voltam az egyetlen unokája. Sajnos egy hirtelen jött betegség miatt hosszú évekre mindennapos ápolásra szorult, így el kellett hagynia az otthonát. Minden héten látogattuk, de a házába, nélküle nem jöttünk. Így telt el több mint egy évtized. Most, hogy a mennyei országba költözött, én örökölttem meg a házat. A házat, ahol a gyermekkoromat töltöttem, és ahol az én gyermekeim is cseperedni fognak majd.

Emlékeimből kislányaim hangos kacaja és kiabálása zökkentett vissza a valóságba:

Anyá, anyá! Hol vagy?

Itt vagyok, a magnólia fa alatt! – integettem feléjük a virágzó ágak alól.

Mit csinálsz anyá? – kérdezte kisebbik lányom, miközben mellém hasalt a föben.

Nézem ezt a csodaszép fát. Képzeljétek, amikor annyi idős voltam, mint ti, itt játszottam a legtöbbit, amikor a nagymamánál nyaraltam. Azt képzeltem, hogy ezekben a lila kelyhekben tündérek laknak. Itt feküdtem és figyeltem a virágokat, hátha egyszer meglátom őket, ahogyan kikukucskálnak a szirmok mögül.

Ó, anyá! Hát te nem tudod, hogy a tündérek nem mutatkoznak az emberek előtt? – mondta legyintve és mindentudóan az én öt évesem, majd hirtelen, izgatott hangon így folytatta:

Nézd, mit találtunk az egyik polcon!

Azzal átnyújtott nekem egy kerek ezüstszelencét, amelyre egyáltalán nem emlékeztem. Érdeklődve, óvatosan kinyitottam a fedelét, majd a csodálkozástól elakadt a lélegzetem.

A dobozkában ugyanis azok az apró, fehér, festett kavicsok voltak, melyeket én készítettem ajándékba a magnólia fa lakóinak, s melyeket minden este gondosan elraktott és megőrizt az én igazi tündérem, a nagymamám.

Martonvásár, 2015.

Őszikék – Vers II. helyezett

RÁCZ ÉVA

VIRÁGZÁS

Utak mentén mindenütt, merre a szem ellát, tavasz derekán új ruhákban integetnek a bomló virágú cseresznyefák.

Rajtuk sok ezer apró virág, mint a túllszoknyás balerinák összefogódzva fogadják az öreg Nap fényes hódolatát.

Smaragdzöld nyakékkal díszített hófehér, lenge ruhás szüzek. Szél verte ütemre lejtenek, s gyúlnak boldog szerelemtüzek.

Csábító parfümjük illata szárnyas széptevők raját vonzza, és szomjazó ajkukat nyújtják a zümmögő méheknek csókra.

Így ringatóznak egybeforrva, ám mikor véget ér násztáncuk, gyümölcsöt elrejtő ölükről ledobják szép szírom-ruhájuk.

Hódmezővásárhely, 2015.

